

Cesta člověka od Edenu do času obnovy

Cesta člověka od Edenu do času obnovy, navazuje svým posláním volně na knihu „*Popularizace prvních výsledků zkoumání Bible*“ vydanou v roce 2000. Přináší další aktuální poznatky a porozumění Biblickému poselství.

Napsal František Mladějovský s podporou přátel

Část 2

Jak pokračuje řešení sporných otázek, jak se liší vláda Boží od vlád lidských, jejich cíle, v jakém věku žijeme, kde má začátek, a kam povede vývoj v blízké budoucnosti.

Obsah

1. Úvod ke druhé části	3
2. Spor a vzpoura odpůrce vůči Stvořiteli se blíží ke konci.	5
2.1 Ježíš vyřešil sporné otázky druhých nebes a blíží se k vyřešení sporu v prvních nebesích.	7
2.2 Posvěcení Boží vlády umožní ukončení satanova vlivu na lidi	10
3. Vláda Boží a vlády lidské	12
3.1 V čase kdy vládl Bůh	14
3.1.1 Boží vláda není totalitní	15
3.1.2 Boží vláda vychovává k trvalému životu	15
3.1.3 Boží výchova k lásce a dobru.....	16
3.2 Vláda člověka nad člověkem.....	19
3.2.1 Svědectví o tom, že Bůh dal lidem možnost vládnout si sami	20
3.2.2 Základem vládnutí se stává lež, klam a podvod, vývoj vede ke vzpouře proti Bohu a jeho pomazanému.....	21
3.2.3 Vývoj vlád od Velkého Babylónu, dodnes..	23
3.2.4 Odpovědnost a zrada vládců lidstva	24

1 Úvod ke druhé části

Kniha „Cesta člověka od Edenu do času obnovy“ bude vydávána postupně, každá část bude věnovaná samostatnému okruhu témat. Všechny části dohromady pak vytvoří ucelený obraz biblického poselství, jak jej v současnosti poznáme. Takový je záměr. V první části jsme se snažili ukázat, že člověk byl stvořen pro trvalý život a smrt je důsledek hanebné lsti božího odpůrce. Předložili jsme biblické texty a zkušenosti z rysů lidské psychiky zdravých lidí ukazující, že smrt není pro člověka přirozeným zakončením života. Naopak, zdravý člověk žije s touhou po věčnosti, protože byl stvořen pro věčný život, a smrt, která bude nakonec poražena, dočasně zvítězila jen proto, že naši prarodiče uvěřili lstivé lži. Ukázali jsme, jak důležitou roli v Božím plánu záchrany člověka má svobodná vůle a svobodná volba každého. Popsali jsme některé důsledky, které má spor vyvolaný Božím synem, z něhož se stal Boží odpůrce, na lidské dějiny a jak Bůh několikrát znemožnil předčasný zánik lidstva, aby mohl spravedlivě vyřešit zmíněný spor a zachránit své stvoření.

Ve druhé části, kterou máš před sebou, najdeš informace o pokračování sporu, jehož jsme součástí. Uvidíme, jaká je Ježíšova úloha ve zdárném vyřešení celého sporu. Povíme si, jak se projeví posvěcení Božího jména a jeho vlády v poměrech na zemi. Hlavním tématem této části je popis a srovnání vlády Boží a vlád lidských. Ukážeme, jaké jsou cíle a principy Božího vládnutí a porovnáme je s vládnutím lidských vlád. Zmíníme i některé informace o očekávaném Božím království, jež vystřídá náš současný věk.

Žijeme v mimořádně rychle se proměňujícím světě. V médiích jsme zaplavováni ohromným množstvím informací všeho druhu, takže někdy míváme pocit, že jsme informacemi doslova zahlceni. Ty informace si někdy i protiřečí, až to působí dojmem, že člověk má dost možností pro svobodnou volbu, vybrat si v tom informačním guláši podle své svobodné vůle.

Ve skutečnosti je naše svobodná vůle a volba ovlivňována už od nejranějšího dětství předškolní a školní výchovou tak, abychom vnímali svět určitým konkrétním způsobem. V minulosti záleželo více na osobnosti učitele, jaké hodnoty a znalosti předával dětem, ale dnes je vzdělávací systém určený centrálně a prostor pro učitelovu osobní volbu hodnot a informací, které by chtěl upřednostnit v učebním plánu je stále menší. Zvláště, když učitel nechce děti učit zvrácené nauky. Děje se to cíleně už několik generací za sebou. Mění se jen zaměření a hodnoty, které jsou upřednostňovány nebo naopak zpochybňovány, podle toho, kdo v té které generaci vládl. Dnes jsou našim dětem záměrně vštěpovány nesprávné a přirozenému Božímu řádu odporující hodnoty a měřítko, podle zvrácených ideologií o pohlaví, o úloze muže a ženy v rodině, zpochybňující, oslabující autoritu rodičů a naopak posilující sobecké a sebestředné vnímání sebe ve vztahu k životu druhých lidí a ke světu v němž žijeme. Učitelé si často stěžují, že se děti cítí být nedotknutelné a někdy dokonce šikanují své učitele. Děti a dospívající žáci nejsou vůbec vedeni k uvědomění, že jsme součástí stvoření podle vyššího inteligentního záměru. Nejsou vedeni k sebekázi a pokoře. Lidé nejsou vedeni k odpovědnosti za své jednání před svým stvořitelem. Vlivem nesprávné výchovy a vyučování zůstává i v dospělém věku nemálo lidí duševně a zejména duchovně nedospělými, nezralými. Je záměrně podkopáván význam křesťanské víry a hodnot, na nichž stojí nejen současnost, ale i budoucnost nás všech.

Stát se snaží, z právě popsaných důvodů, zasahovat do výchovy rodičů a stanovuje dnes už povinnou předškolní docházku.

V prorocích je současný stav předpovězen už dlouho před Kristem. Například prorok Izajáš v páté kapitole píše: „*Běda těm, kdo zlu říkají dobro a dobru zlo, kdo pokládají temnotu za světlo a světlo za temnotu, kdo pokládají hořké za sladké a sladké za hořké.*“ Kdo čte pozorně Bibli, neměl by být překvapen. Člověk, který čte Bibli s opravdovým zájmem a snahou porozumět jí, dostává spolehlivé informace, aby mohl pochopit, co se vlastně děje a proč.

2 Spor a vzpoura odpůrce vůči Stvořiteli se blíží ke konci.

„Bůh pokoje brzo¹ srazí Satana pod vaše nohy. Milost našeho Pána Ježíše Krista buď s vámi. Amen.“ Římanům 16:20;

Každý den jsme zaplavováni spoustou informací o konfliktech všeho druhu odehrávající se ve světě. Nejde jen o války, ale i o sociální a migrační konflikty. Člověk se přirozeně ptá po příčinách. Abychom se dostatečně vžili do dramatu, který nepřetržitě probíhá a je i o nás, použijeme úvodní scénu z nebe popsanou v Jobově příběhu:

„I stávalo se, když proběhly dny hostiny, že Jób pro ně posílal a posvěcoval je, vstával časně ráno a přinášel zápalné oběti podle počtu jich všech; neboť Jób říkal: Moji synové možná zhřešili a ve svém srdci zlořečili Bohu. Takto činil Jób po všechny dny. Tu nastal den, kdy přišli Boží synové, aby se postavili před יהוה;² mezi nimi přišel také Satan. יהוה tehdy Satanovi řekl: Odkud přicházíš? Satan יהוה odpověděl: Z obchůzky na zemi, z procházení po ní sem a tam. יהוה se pak Satana zeptal: Jestlipak sis všiml mého otroka Jóba? Neboť není na zemi jemu podobného, muže bezúhonného a přímého, bohobojného a odvracejícího se od zlého. Satan nato יהוה odpověděl: Bojí se snad Jób Boha bezdůvodně? Cožpak ty jsi ho neohradil, jeho dům a všechno co má, ze všech stran? Nepožehnal jsi dílo jeho rukou a nerozhajnil se jeho statek na zemi? Avšak vztáhni nyní svou ruku a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit. יהוה řekl Satanovi: Hle, vše co má, je ve tvé ruce; pouze na něho ruku nevztahuj. A Satan odešel z יהוה přítomnosti. Nastal den, kdy Jób a jeho synové i dcery jedli a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. Tu přišel k Jóbovi posel a řekl: Skot právě oral a oslice se pásly vedle něj. Vtom vpadli Šebovci, pobrali je a služebníky zabili ostřím meče. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil. Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: Boží oheň padl z nebes, zapálil ovce i služebníky a strávil je. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil. Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: Chaldejci postavili tři oddíly, vtrhli na velbloudy, pobrali je a služebníky zabili ostřím meče. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil. Zatímco mluvil, přišel jiný a řekl: Tvoji synové a dcery jedli a pili víno v domě svého prvorozeného bratra a hle, silný vítr se přihnul přes pustinu a opřel se do čtyř rohů domu; ten se zřítíl na ty mladé a zemřeli. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil. Nato Jób vstal, roztrhl své roucho a ostříhal si hlavu; pak padl na zem a klaněl se. Řekl: Nahý jsem vyšel z nitra své matky a nahý se tam navrátím; יהוה dal a יהוה vzal. Budiž požehnáno יהוה jméno. V tom všem Jób nezhrěšil a nepřiřkl Bohu nic bláhového.“ (Job 1:6-22)

Stejná scéna se v nebi odehraje ještě jednou, protože se satanovi nepodařilo Joba usvědčit ze sobeckého, špatného jednání nebo pohnutek. A jak to dopadlo, většina čtenářů asi ví. Zde chceme hlavně ukázat, jak reálně se spor v nebi odehrává a jaký dopad to může mít na jednotlivce, na celé národy a nakonec i na celé lidstvo. Aby nikdo nemohl říct, že jde o ojedinelou událost, přidáváme ještě několik odkazů na místa v Bibli, kde najdeme další zmínky o tom, jak v nebi pozorně sledují dění na zemi a zabývají se jím. Najdeš je například ve 2 Královské 22:19-23; nebo v Danielovi 10:12-21; Zacharijáš 3:1,2; Zjevení 5. a 12. kapitola. Většina z nás alespoň ve škole slyšela o řeckých bájích, kde vystupují různí bohové, hádají se

¹ τάχος, οὐς, τό [tachos] rychlost || ἐν τάχει rychle, bez prodlení, brzy

² יהוה hebrejský tvar Božího jména tzv. tetragramaton JHVH se vyslovuje jako Jehova nebo Jahve, ale ve většině překladů Bible je toto jméno nahrazované hebrejským *adonai*, tj. Pán, v češtině Hospodin.

a dokonce válčí. Totéž najdeme i v ještě mnohem starších sumerských bájích. I v nich můžeme vidět obraz plný sporů mezi bohy. Bible nás informuje jen o nejdůležitějším ze všech sporů. O tom, jenž osudově zasáhl anděly, obyvatele prvních nebes, i lidstvo na zemi.

Zmíněné texty dokazují, že v nebi o nás nepřetržitě vedou spor Stvořitel Bůh a jeho odpůrce. Bůh nikdy nemluví jen tak do větru³. Ani nemůže. Proto Pavlova slova ve výše citovaném textu z dopisu Římanům musíme brát vážně, neboť vlastně prorokuje to, co se nevyhnutelně musí stát. Prorokuje jak zmiňovaný spor mezi Bohem a satanem dopadne. Mějme stále na mysli, že nejdůležitější podmínkou, pro naši další a lepší budoucnost je příchod Boží vlády, během níž budou obnoveny na zemi poměry, které byly v zahradě v Edenu a člověk bude mít opět možnost získat trvalý život bez válek, hladu a nemocí.

Jedním z důsledků sporu je zmatení a zatemňování pravdy o Bohu a jeho záchranných činech a úmyslech. Za tisíce let existence lidstva vzniklo tolik různých náboženství, filosofí a všelijakých mystických nebo šamanských výkladů o vzniku a fungování světa a postavení člověka v něm, že přemýšlivý člověk, jakéhokoliv přesvědčení musí hledat odpověď na otázku, jak se má v tom množství informací a myšlenek orientovat. Nepodezíráme přitom nikoho z dávných myslitelů, že vědomě šířili myšlenky zatemňující pravdu. Spíše věříme, že je to výsledek jejich touhy po hledání pravdy, moudrosti a smyslu života, ve světě, do něhož boží odpůrce úmyslně vnesl zmatek. Někteří lidé nečerpali jen ze studnice vlastní moudrosti, ale byli inspirováni shůry. Stejně jako Bůh dal napsat Bibli, aby se lidé mohli seznámit s jeho slovem, svědectvím a vůlí, dal i Boží odpůrce vzniknout některým spisům, v nichž se píše o velkém množství bohů a jejich činech a záměrech. Nejen pro křesťana by měla být zajímavá otázka, proč Stvořitel Bůh připouští tolik nejednotnosti v postoji k němu a jeho dílu. Dokonce připouští i učení a názory, které zcela popírají jeho existenci a vládu. Existuje vůbec důvěryhodná a smysluplná odpověď na tuto otázku? Pro ty, kdo nejsou předpojatí, odpověď existuje a překvapivě není složitá. Je v jediné větě, kterou řekl Ježíš a zapsal jí například Matouš ve svém evangeliu v šesté kapitole: „*Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost,*“

Možná teď bezradně pokrčíš rameny, protože je to pro tebe nové a neumíš si pod tím výrokem nic konkrétního představit. Ale je to jako se vším novým. Ježíš nám tím ukázal návod, jak najít pravdu v tom velkém množství náboženství, myšlenek, názorů a filosofí. Když budeš postupovat trpělivě od základů, zjistíš, co tím Ježíš myslel. Ano, při hledání Božího království a jeho spravedlnosti zjistíš, že oboje, Boží království i jeho spravedlnost, úzce souvisí s otázkami týkajícími se existence dobra a zla, souvisí s příčinami válek a nespravedlivých vlád, existencí náboženství, která ztrácejí důvěryhodnost a hlavně najdeš i spolehlivou cestu k naději na záchranu. Možná najdeš odpovědi, které bys nečekal. Zjistíš, že Bůh nebrání svobodné volbě nikomu. Naopak, pomáhá nám uchovat si možnost volby a svobodnou vůli. Snaží se oslovit ty z lidí, kteří upřímně touží poznat pravdu, touží po skutečné spravedlnosti, mají dostatek pokory a nemají v srdci faleš. Mnoho křesťanů i jejich pastýřů se spoléhá na Boží milosrdenství a nevnímají význam těchto Ježíšových slov, jako důležitou výzvu. O Boží spravedlnost se zajímají pramálo. Jinak by věděli a uměli vysvětlit, že nic z toho, čím lidstvo prošlo (a co je ještě před námi, než přijde Boží vláda) by se nestalo, kdyby neexistoval spor o kvalitu Božího stvořitelského

³ „*tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavráti se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.*“ Izajáš 55:11;

díla, a kdyby nebyla zpochybněna čistota Božího jména a právo Boha vládnout všemu svému stvoření. V POPULI⁴ vysvětlujeme, že satan vyvolal ve třech nám známých úrovních nebes sporné otázky. To je naprosto klíčový poznatek pro pochopení toho, co se dnes děje - i k porozumění biblických příběhů, starozákonních proroků, evangelií i knihy Zjevení.

2.1 Ježíš vyřešil sporné otázky druhých nebes a blíží se k vyřešení sporu v prvních nebesích.

„Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.“

Židům 4:14,15;

„... neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.“ Koloským 1:19,20;

Bezpečně víme, že ve dvou nejvyšších úrovních nebes, v nebesích serafů⁵ a cherubů byly sporné otázky již vyřešeny. Když Ježíš řekl, že vidí satana padat, jako blesk z nebe⁶ nejednalo se o pád na zem, protože k němu dojde až v závěru našeho věku⁷, během sedmé polnice. Ježíš musel vidět padat satana z druhých nebes do prvních tj. z úrovně cherubů na úroveň andělů⁸. To znamená, že mezi cheruby už byl satan odsouzen⁹. A jak pokračuje řešení sporných otázek v prvních nebesích po Ježíšově návratu k Otcí? Že ta otázka má smysl ukazuje první dopis apoštola Pavla křesťanům v Korintu¹⁰.

Možná ti připadá zbytečné mluvit tolik o sporných otázkách někde v nebi. Zvláště když právo je lidmi v naší době pošlapáváno tak nehorázně, že v některých lidech zmínka o něm vyvolává spíš záporné reakce a neúctu k němu. Můžeme pozorovat, jak lidé postupně ztrácí úctu nejen k dodržování práva, ztrácí bázeň nejen z Božího soudu, ale i z jakéhokoliv soudu, protože vidí, že porušování práva prochází těm, kdo mají moc a bohatství. S pomocí filmů, propagandy,

⁴ POPULI Čtrnáctá část – řešení sporných otázek a vývoj satana. Od strany 115.

⁵ „V roce, kdy zemřel král Uzijáš, jsem viděl Panovníka sedícího na trůnu vysokém a vyvýšeném a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové, každý měl po šesti křídlech: Dvěma si zakrývali tvář, dvěma si zakrývali nohy a dvěma létali, a jeden na druhého volal: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy!“ Izajáš 6:1-3;

⁶ „Řekl jim: „Viděl jsem, jak Satan spadl s nebe jako blesk.“ Lukáš 10:18;

⁷ „A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.“ Zjevení 12:8,9;

⁸ POPULI Čtvrtá část – Bůh strana 40,41

⁹ „A on, až přijde, přinese světu důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu: o hříchu, že nevěří ve mne, o spravedlnosti, že odcházím k Otcí a již mne neuvídnou, a o soudu, že vládce tohoto světa je již odsouzen.“ Jan 16:8-11;

¹⁰ „Zdá se mi, že nás, apoštoly, Bůh postavil jako poslední, jako odsouzené na smrt neboť jsme se stali divadlem světu, andělům i lidem.“ 1Korinským 4:9; „Proto musí mít žena na hlavě znamení moci kvůli andělům.“ 1Korinským 11:10;

reklamy a dalších prostředků, které umožňují moderní mediální technologie se zcela nebo částečně podařilo u mnoha lidí zaslepit jejich mysl i srdce tak, že se u nich vytratil pocit odpovědnosti za své jednání vůči svému Stvořiteli. Výsledkem nezdravého působení médií, ale dnes i škol na výchovu a vzdělání dětí a mladých lidí je vzrůstající bezzákonnost, přesně jak to předpověděl Ježíš Kristus¹¹. Nejde přitom ze strany Ježíše o nové proroctví shůry. Ježíš věděl, kam bude směřovat vývoj lidských vlád. Mohl si to přečíst v Bibli, v Danielově prorocké knize napsané asi pět set let před jeho příchodem i v dalších, ještě starších, prorockých knihách Bible. Tam se mohl stejně jako my dnes, dočíst, že žijeme ve věku, v němž lidé dostali od Boha Stvořitele právo vytvořit celosvětovou vládu. Danielovo proroctví přitom uvádí, že lidské vlády se postupně budou zhoršovat. Jedním z důležitých ukazatelů kvality jakékoliv vlády je uplatňování práva nebo naopak růst bezzákonnosti.

Jelikož ani církve neučí své věřící o významu a roli Boží spravedlnosti pro pochopení současného vývoje a událostí, které nastanou, musíme zde co nejlépe a srozumitelně popsat obrovskou roli a vliv, jaký má Boží spravedlnost, ztráta víry v ní a velká neznalost Boží spravedlnosti na další vývoj naší civilizace.

Zde, na zemi bude chtít vládce na konci tohoto věku úplně změnit dosavadní řád¹². V nebi ovšem nic takového není možné. Je nesmírně důležité, že Ježíš dokázal svým životem v lidském těle, že člověk je schopen splnit všechna Boží kritéria. Že v lidském těle je schopen dostát spravedlivým požadavkům a měřítkům a dokáže s Bohem dobrovolně spolupracovat. Dokáže být Božím obrazem¹³. Prošel týmiž zkouškami a pokušením, jakým prochází člověk. Odolal všem satanovým zkouškám a pokušením¹⁴.

Písmo o Ježíšovi říká: „*On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost. Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany, když ho Bůh prohlásil za velekněze podle řádu Melchisedechova.*“ Židům 5:7-10;

Ježíš v lidském těle nebyl žádná nadlidská bytost, ale prožíval těžké stavy a bolest duševní i fyzickou jako někdy můžeme zažívat i my. Úspěšným projitím všemi zkouškami a pokušením v lidském těle Ježíš dokázal, že nebýt satanova lstivého jednání vůči Evě a Adamovi, jež je svedlo k porušení zákazu, mohl se člověk vyvíjet, k obrazu Božímu, bez utrpení, tragédií, vražd, nemocí a hlavně bez umírání. Kdyby měl Ježíš v lidském těle nějaké NEOPRÁVNĚNÉ výhody, nebyly by výsledky, kterých dosáhl, platné. Ježíš vyřešil sporné otázky týkající se kvality stvoření člověka. Bible o této sporné otázce píše v knize Job. Už jsme se s úvodem příběhu, který začal v nebi, seznámili. Tam satan, který byl cherubem, zpochybňuje Jobovu bezúhonnost. Job ještě nedal

¹¹ „A protože vzroste bezzákonnost, ochladne láska mnohých. Ten však, kdo vytrvá do konce, bude zachráněn.“ Matouš 24:12,13;

¹² „Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změní doby a právo, a budou mu do ruky vydány až do času a časů a půl času.“ Daniel 7:25;

¹³ „Ježíš mu řekl: „ Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: „Ukaž nám Otce?““ Jan 14:9;

¹⁴ „A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchu lidu. Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. ... Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.“ Židům 2:17,18; 4:15;

úplnou odpověď na otázky zpochybňující kvalitu člověka. Proto přišel Ježíš v lidském těle, aby sporné otázky cherubů definitivně vyřešil. Na základě toho byl satan svržen z druhých nebes do prvních. Bohužel tím všechno neskončilo. V prvních nebesích mezi anděly má satan stále hodně přívrženců, protože je přesvědčil, že Bůh nemá právo vládnout bytostem, kterým dal svobodnou vůli. Bude o tom ještě pojednáno. Zde si stačí připomenout, již zmiňovanou dvanáctou kapitolu knihy Zjevení (12:8,9), kde je popsáno, jak v nebi vypukne válka mezi satanem a jeho anděly, s Michaelem a jeho anděly. O Michaelovi se v Danielově knize v době před dvěma a půl tisíci lety¹⁵ píše, že je to ochránce Danielova lidu a jediný zastánce muže ve Iněném oděvu, který mluvil s Danielem a jehož popis ukazuje na Božího syna Ježíše před jeho narozením na zemi. Ve Zjevení se dočteš, že satan i se svými anděly bitvu v nebi prohraje a bude svržen na zem.

Znamená to, že za Ježíšova života na zemi se satan přesunul jen z druhých nebes do prvních. Neskončil na zemi. Vymínil si, že bude Ježíšovy následovníky zkoušet¹⁶, což není nic jiného, než nás, lidi, prověřovat, zda vyhovíme Boží spravedlnosti. Vidíš, že vše, co souvisí s naší existencí, se stále točí okolo spravedlnosti. Boží odpůrce se snaží zpochybnit schopnost Ježíšových následovníků, křesťanů ze všech národů, kmenů, jazyků a ras, vládnout a spolupracovat podle Boží vůle. Tím chtěl satan zabránit, aby mohl Beránek přijmout z ruky svého Otce zapečetěný svitek, který umožňuje a zplnomocňuje Ježíše ukončit satanovo působení nejen v nebi, ale i jeho vládu na zemi.

Písmo nám říká, že ani mučedníci, zabití pro slovo Boží a pro svědectví Ježíšovi, nejsou úplně čistí. Naštěstí je tu milosrdenství Boží, podepřené spravedlivým Ježíšovým výkupným, které umožňuje každého z nás očistit od hříchu a satanových žalob. Proto není naše námaha pro Boží království marná. Respektuje ji i většina andělů.

Správnost našeho uvažování potvrzují i apoštolové v dopisech. Nejednou uvádějí, jak jsou křesťané sledováni anděly. Viz už zmíněné texty v 1Korinským 4:9; 11:10.

Dějiny křesťanství i jeho dnešní stav sice dávají satanovi na první pohled za pravdu v tom, že většina lidí se nechala odvrátit od víry v Boha a víry v Ježíšovu spasitelskou moc, ale v knize Zjevení v 5. kapitole se dočteme, že Ježíš neobětoval svůj neposkvrněný život zbytečně. Zvítězil:

„Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha a ujmou se vlády nad zemí“ (Zjevení 5:9,10 EP).

Proroctví popisuje okamžik v nebi, který svědčí o tom, že andělé i jejich přední zástupci (dvacet čtyři starců se zlatými korunami) uznali, že se Ježíšovi podařilo vychovat jedince (**učinil je**) vyhovující pro vládnutí podle spravedlivých Božích měřítek a zákonů. Podle proroctví v knize Zjevení pak dochází k označení vybraných křesťanů Boží pečeti neboli Božím Svatým duchem. Na rozdíl od letnic, dostanou vyvolení jedinci ze všech národů, kmenů, ras a jazyků Božího

¹⁵ „Ale velitel perského království se stavěl proti mně dvacet jedna dní, až hle, Michael, jeden z předních velitelů, mi přišel na pomoc, když jsem tam zůstal u perských králů. ... Není totiž jiného, kdo by se odhodlal zasahovat se mnou proti nim, kromě vašeho velitele Michaela.“ Daniel 10:13,21;

¹⁶ „Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás vytříbil jako pšenici.“ (L 22:31)

Svatého ducha v plnosti^{17 18 19}. To bude základ pravého duchovního Izraele. Ježíšovi se tak daří vyřešit sporné otázky, které vyvolal satan v prvních nebesích.

Můžeme proto s plnou důvěrou říct, že Ježíšova mise na zemi nebyla zbytečná a jeho oběť dodnes neztratila nic ze svého významu. I dnes může každý člověk požádat Boha o odpuštění hříchů, když uvěří v moc Ježíšovy krve, která je výkupným za naše hříchy.

Zabývali jsme se jen několika biblickými texty, svědčícími o stále probíhajícím soudním procesu v nebi, v němž jde o očistění Božího jména a jeho vlády od odpůrcových námitek a otázek zpochybňujících kvalitu stvoření, právo Stvořitele vládnout svému stvoření i to, jestli je Boží vláda vůbec spravedlivá. Snad už vnímáš, o jak důležitý proces jde a jak ovlivňuje i dění na zemi. Proto je důležité porozumět Boží spravedlnosti, neboť Boží spravedlnost je i klíčem k pochopení vývoje na zemi, od počátku až dodnes. I zde na zemi musí nakonec, před příchodem Božího království, proběhnout soud a trest těch, kdo hubí zemi a mohou za prolitou nevinou krev Božích služebníků. Jde o nanejvýš důležitý právní proces a ne o bajky pro hloupé a nevzdělané jedince. Podle mnoha příznaků, se ten dlouhý právní spor již rychle blíží ke konci.

2.2 Posvěcení Boží vlády umožní ukončení satanova vlivu na lidi

„Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno“

Vůbec nejde o nějaký akademický, intelektuální spor v nebi, odtržený od reality. Naopak, na jeho zdárném vyřešení závisí celá naše existence a budoucnost. Ale ještě nějaký čas to potrvá. Posvěcení (neboli očistění) Božího jména a vlády je tak důležité, že prosba za úspěch v posvěcování Božího jména Ježíš vložil do vzorové modlitby hned na první místo. Ano nejde o nic menšího než o modlitbu o posvěcení Božího jména: *„Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno“*.

Tato kapitola je náročnější na znalost Bible, proto vyžaduje více soustředění a ověřování předložených důkazů. Ale odměnou bude mnohem lepší pochopení procesu, který se odehrává v nebi, skryt naším očím. První věta modlitby se naplní, až bude završen proces svatořečení Boha na trůnu, který je popsán ve čtvrté kapitole knihy Zjevení. Ano, první věta Otčenáše: *„Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno“* a proces ověřování svatosti Boha popsáný ve čtvrté kapitole Janova Zjevení jsou ve skutečnosti o tom samém.

¹⁷ „On nás také zapečetil a do našich srdcí dal Ducha jako závdavek.“ 2Korintským 1:22; „„Neškodte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme otroky našeho Boha na jejich čelech!“ ...“ Zjevení 7:3-8; „A uviděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce. ... Zpívali novou píseň před trůnem, před těmi čtyřmi živými bytostmi a před staršími. Nikdo se nemohl naučit té písni než těch sto čtyřicet čtyři tisíce vykoupěných ze země. To jsou ti, kteří se neposkrvnili se ženami, jsou to panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupěni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony.“ Zjevení 14:1-5;

¹⁸ „Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít“ Jan 16:13;

¹⁹ „V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým,“ Efezanům 1:13;

Ve stručnosti, popisuje se zde trůn a na něm „Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.“, okolo něho čtyřadvacet jiných trůnů a na nich sedí čtyřadvacet starců s korunami ze zlata na hlavách (k jejich totožnosti se ještě dostaneme). Uprostřed trůnu a kolem trůnu čtyři živé bytosti, plné očí zepředu i zezadu. Jedna se podobá lvu, druhá býku, třetí má tvář člověka, čtvrtá byla podobná letícímu orlu. Všechny bytosti mají po šesti křídlech a plno očí hledících dovnitř i ven. A tyto bytosti se znaky serafů (šest křídel), cherubů (tváře lva, býka, člověka a letícího orla), bez ustání volají dnem i nocí „**Svatý, svatý, svatý Hospodin (JHVH, Jehova, Jahve), Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.**“ A kdykoliv bytosti vzdají čest a slávu tomu, kdo sedí na trůnu, padají ti starci na kolena, pokládají své koruny před trůn a říkají: „**Jsi hoden ó Pane náš Bože náš svatý přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí povstalo všechno, co jest.**“ (Zj 4:1-11)

Jaký to má smysl? Podobná scéna je v Bibli zapsaná už jednou, ale o mnoho staletí dříve. Popisuje jí prorok Izajáš v 6:1-4, jak serafové, stojící nad Panovníkem sedícím na trůnu, také volají: „**Svatý, svatý, svatý Hospodin (JHVH, Jehova, Jahve) zástupů, celá země je plná jeho slávy.**“ Z vysvětlení serafů, proč je Panovník na trůnu svatý („celá země je plná jeho slávy“) můžeme logicky pochopit, že serafové řešili, zda země se vším, co je na ní je stvořená dobře, bez nedostatků, které by zpochybnilly Boží slávu, tedy jeho stvořitelské dílo. Nic takového nenašli i přesto, že země byla už tehdy naplněná násilím. Tím serafové dali na srozuměnou, že vědí, kdo je viník a Bůh – Stvořitel to podle nich není. Tím byl ukončen spor v nejvyšších nám známých nebesích. Dávno před narozením Ježíše Krista v lidském těle. Sporné otázky cherubů, jak už bylo řečeno, zodpověděl Ježíš, když prošel v lidském těle všemi zkouškami a nedopustil se hříchu.

Poznámka: Viz již dříve citovaný text v dopise Židům 4:15; „*Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“

Obraz popsaný ve Zjevení ukazuje čtyři živé bytosti (řecky zóon), které mají společné znaky serafů a cherubů, tzn. že jejich rozhodnutí má autoritu obou vyšších úrovní nebes. Jan popisuje v prorockém obraze, že bytosti zastupující serafy a cheruby nepřetržitě (doslova *dnem i nocí*) prověřují svatost Boží vlády s autoritou, kterou naplno uznávají i starci s korunami na hlavách a sedících na svých trůnech. Vysvětlení k dvaceti čtyřem starcům najdete [zde](#). Až uznají svatost Boží vlády a její právo vládnout i andělé v prvních nebesích reprezentovaní dvaceti čtyřmi starci²⁰ a prohlásí: „: „**Jsi hoden Pane a Bože náš svatý přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí povstalo všechno, co jest.**““, budou v nebi vyřešené všechny sporné otázky. Jejich hlavní spornou otázkou je, zda Bůh, ten, který sedí na trůnu, jenž všechno stvořil a z jehož vůle všechno povstalo, má právo vládnout celému svému stvoření, tedy i tomu stvoření, kterému dal svobodnou vůli. Včetně nám lidem. O to běží celou, nejen křesťanskou dobu až dodnes. Pak bude u konce dlouhý proces řešení sporných otázek, které satan vyvolal v nebesích. Andělé očištění Božího jména a jeho vlády nakonec ve velké většině uznávají. Kromě těch, s nimiž bude nakonec archanděl Michael a jeho andělé bojovat.

²⁰ Podrobnější vysvětlení najdete v kapitole 8.3 na straně 63. Starci jsou pravděpodobně vážení andělé mající v prvních nebesích přirozenou autoritu, neboť sedí na trůnech. Řecké slovo *presbyteros*, *presbyter* se používá pro váženého muže požívajícího úctu a autoritu ve sboru církve.

Všimni si, že Serafové ani cherubové neřeší právo Boha Stvořitele vládnout svému stvoření. To vůbec nezpochybňují. Je zajímavá kvalita Stvořitelova díla a Serafové, kteří jsou nejvýše v nám známé nebeské hierarchii, mají své otázky vyřešené nejdříve. Proto serafové volají „*Svatý, svatý, svatý Hospodin (JHVH) zástupů, celá země je plná jeho slávy.*“ Obecně lze říct, že sklon ke zpochybňování Boží autority a jeho práva vládnout mají nižší úrovně Boží hierarchie. Andělé a lidé. I z toho je vidět, že rozdíl mezi anděly a lidmi není příliš velký. Rozdíl v úrovni se projevuje hlavně v množství, jedinců, které satan svedl ke vzpouře proti Boží vládě. V prvních nebesích jde asi o třetinu andělů, na zemi to bude v samotném závěru bohužel většina lidí. Ježíš dokonce vyslovil pochybnost, zdali najde Syn člověka na zemi při svém příchodu ještě věrné služebníky²¹.

Zní to sice dost pesimisticky, ale vzpomeň si na kapitoly o svobodné vůli a volbě. Bůh ponechává andělům i lidem možnost svobodné volby a neomezuje nijak naši svobodnou vůli. Satanovi služebníci naopak vynakládají ohromné úsilí, aby pozornost lidí úplně odvrátili od informace o možnosti zvolit si cestu záchranu a odpuštění hříchů, kterou nám Bůh s Ježíšem nabídlí výkupným. Odpůrce Boha a jeho syna udělal a stále dělá vše pro to, aby oslepil mysl i srdce lidí tak, že jsou a budou vůči Boží nabídce a možnosti svobodné volby slepí a hluší nebo jí pohrdnou, ať z nevědomosti nebo z nedostatku svobodné vůle. Obecně se dá říct, že počínaje první světovou válkou probíhá velká proměna křesťanských národů v Evropě a severní Americe. Lidé těchto národů vyměnili křesťanský duchovní odkaz založený na naději na věčný život v míru v království Boha a jeho syna, za život bez Boha, založený především na uspokojování materiálních potřeb a tělesných žádostí. Vědomí mnoha lidí kleslo natolik, že si neuvědomují, že jsme součástí mnohem vyššího a většího společenství, než jsme my na Zemi. Proto mnoho lidí ani nechce přemýšlet o Bohu a jeho slovu. Lidé se nechávají vést slepými vůdci, kteří jim slibují jen materiální zabezpečení bez jakékoliv naděje na lepší budoucnost. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy. Nakonec se takoví lidé stávají sebestřednými jedinci poslouchající jen sebe a ty, kdo umí jejich zaslepenost a sebestřednost podporovat a využívat.

To je důsledek klamu, kterým satan svádí celý obydlený svět²². Proto je nutné, aby byl satan zbaven možnosti klamat lidi. Proto musí být usvědčen a uvězněn, jak je popsáno ve dvacáté kapitole Janova Zjevení (20:1-3). A s ním budou potrestáni i šelma a falešný prorok. Kdo můžeš rozumět, pochop, že Bůh nemůže trestat nespravedlivě, a proto musí být každý potrestaný nejdříve usvědčen, že je vinen. Všechno, co se dosud děje, vede k tomuto soudu a usvědčení. Proto Ježíš řekl: „*Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno.*“ (Matouš 10:26;)

3 Vláda Boží a vlády lidské

V ničem se důsledky sporu mezi Bohem a jeho odpůrcem na zemi neprojevují tak zřetelně jako ve způsobu a v kvalitě vládnutí minulých i současných vlád. Už jsme si řekli, že Bůh nestvořil člověka pro smrt, ale pro život. Řekli jsme si i to, že k získání trvalého života je zapotřebí, mimo

²¹ „*Nezastane se Bůh svých vyvolených, kteří k němu volají dnem i nocí? Bude s pomocí pro ně otálet? Pravím vám, že se jich rychle zastane. Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?*“ Lukáš 18:7,8;

²² „*byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět.*“ Zjevení 12:9;

jiné, svobodná vůle a svobodná volba. Abychom mohli svobodně, vědomě a dobrovolně hledat a volit cestu nejen v rámci našeho krátkého a pomíjivého života, ale i volit mezi cestou krátkou, pomíjivou a cestou k trvalému životu. Současné lidské vlády podporují vědecký výzkum, zabývající se zkvalitněním a prodloužením života. Vědci zkoumají lidskou DNA, aby zastavili stárnutí a biologickou smrt. Ale i kdyby se jim to povedlo, je téměř jisté, že by to nebyla dobrá zpráva pro všechny, ale jen pro hrstku mocných. Současné lidské vlády cestu k trvalému životu rozhodně nenabízejí, není to v jejich plánu. Politické programy se soustředí na slibování lepší materiální životní úrovně, zdravotnickou péči a pro naivní důvěřivce je v každém volebním programu i slib, potlačování úplatkářství, spravedlivějšího přerozdělování daní. Žádnou skutečnou a důvěryhodnou vizi lepší budoucnosti dosažitelné pro všechny, v politických programech nenajdete. Je to proto, že se v tichosti s žádnou budoucností pro většinu lidstva nepočítá?

Všechno se točí okolo vládnutí a používání moci. Vždy na úkor svobodné vůle a volby těch, kdo nevládnou. Na počátku byli naši prarodiče svedeni k předčasnému poznání dobra a zla. Ovšem jejich svobodná vůle i svobodná volba byly omezeny nedostatkem zkušeností a znalostí. Už jsme si řekli, že svobodná vůle i možnost svobodné volby byly člověku dány jako perspektiva, k níž se má vyvíjet, protože míra svobodné volby je dána mírou zralosti jedince nebo společnosti. Přitom Boží odpůrce zlálal naše prarodiče na představu, že budou znát dobro i zlo, jako Bůh. Jenže našim prarodičům neřekl, že nebudou znát naráz všechno, co zná Bůh. Bez prožité zkušenosti to nejde. I když zejména Eva byla oklamána, v nové situaci, v níž se lidé ocitli, museli začít jednat. Museli začít sbírat zkušenosti v podmínkách, které jim satan dopředu neřekl, takže je vystavil nepřipravené nové zkoušce. Nezapomínejme přitom, že lidé dostali za úkol naplnit a ovládnout zemi. Z toho plyne, že se lidé museli naučit používat i moc. Ačkoliv byly hadovou lstí změněny podmínky vývoje člověka, Bůh trpělivě čekal, až lidstvo dospěje do věku, kdy mu bude moci svěřit vládu nad celou zemí, aby se prokázalo, jestli je člověk schopen vládnout si sám nezávisle na Bohu. Čím více je člověk dospělý, tím více od Boha dostává prostoru pro samostatné jednání a rozhodování. Z Bible je zřejmé, že Bůh nechává nám lidem nakonec mnohem více samostatnosti ve vládnutí, než má kdokoliv na Zemi nyní. Svou, Boží vládu svěří Bůh opět lidem, ovšem těm, kteří jsou dostatečně morálně a duchovně zralí a způsobilí vládnout ve shodě s Boží vůlí a respektují jeho zákony a záměry.

Po satanově zpochybnění Božího práva vládnout bytostem se svobodnou vůlí, musel Bůh dát možnost vládnout i lidem, kteří chtějí vládnout nezávisle na Bohu a jeho vůlí. Je to satanova koncepce, která umožňuje vládnout i tyranským, bezohledným diktátorům nebo lidem k vládnutí nezpůsobilým. Lidem sobecky upřednostňujícím vlastní zájmy před službou svým národům. Neboť vláda by měla být především službou, nikoliv příležitostí, jak zbohatnout na úkor jiných nebo příležitostí k nespravedlivému a svévolnému uplatňování moci. Bůh to musí připustit, mimo jiné i proto, abychom poznali sami sebe a cenu pomoci, kterou nám nabízí Bůh.

Už jsme si ukázali na příbežích například o potopě, o Babylónské věži a naposled o Ježíšově misi završené obětí jeho vlastního života pro vykoupení našich životů, že Bůh celou dobu sleduje, jak člověk dospívá, aby mohl trvale žít. Nedopustil, aby člověk předčasně došel k vlastní záhubě. Počkal, až člověk dospěje natolik, aby byl schopen světovou vládu vytvořit. Světová vláda je logické vyústění vývoje lidstva. I Boží vláda bude celosvětová. Ale napřed musí přijít světová vláda podle lidských představ. A správný čas pro zahájení věku lidských vlád, jejichž úsilí má směřovat

k vytvoření celosvětové vlády, nastal během vlády Babylonského krále Nebúkadnesara. Od té doby vládne člověk nad člověkem, už přibližně dva a půl tisíce let. Schopnost rozšířit svou vládu na celou zemi prokázala poprvé vláda Britského impéria. Ale do té doby zažilo lidstvo bezpočet válek, společenských převratů a změn.

Zlom nastal zprvu nenápadně a pozvolna přibližně od konce 18 století, když lidé začali objevovat nové poznatky o přírodních silách a zákonech umožňující vynalézat nové technické vynálezy. Nové vědecké objevy a technické vynálezy úplně změnil život lidí. Tomu období se říká vědeckotechnická revoluce a v lidech nové objevy a možnosti jejich využití, vyvolaly velký optimismus a očekávání lepších zítřků. Ale nové objevy a vynálezy daly mocným ještě větší moc a rychle se ukázalo, že prospěch z nových vynálezů a technologií nemají všichni - a rozhodně ne stejný. První dvě světové války ukázaly odvrácenou tvář moci, kterou vědeckotechnický pokrok výrazně posílil. K moci se dostali a dostávají lidé, kteří nemyslí na prospěch všech. Nicméně hlavní cíl, vytvořit celosvětovou vládu, technologický pokrok už umožňuje realizovat. A rychle se blížíme naplnění hlavního cíle – vytvoření celosvětové totalitní vlády.

Její existence bude ovšem kratší než doba vlády Britského impéria a její nástupnické velmoci USA. Vládu poslední celosvětové totality ukončí příchod Božího království s veškerou svou mocí. Co nás s příchodem Božího království čeká? Jak se bude lišit od dosavadních lidských vlád? Určitou představu si můžeme udělat už nyní z příběhů zaznamenaných v čase, kdy vládl Bůh. Kroniku Boží vlády zapsal prorok a soudce Samuel v knize Soudců a dvou knihách pojmenovaných po něm.

3.1 V čase kdy vládl Bůh

Bible, ale i jiné starověké zdroje zmiňují, že v nejrannějších dějinách lidstva zasahovali do životů lidí Boží synové nebo bohové. Před potopou i po ní²³. Někteří panovníci dokonce odvozovali svůj původ od bohů²⁴ a v mnoha starověkých národech nacházíme dost příběhů o setkávání lidí s bohy. Takový stav umožnil satan, Boží odpůrce spornými otázkami, jimiž zpochybnil právo Boha vládnout všem bytostem, kterým dal svobodnou vůli. Bůh a Stvořitel všech božích synů i člověka dovolil, aby jednotlivé národy měli své nebeské patrony²⁵, kteří mohli ovlivňovat do určité doby vývoj svěřených národů. Bůh si také vybral mezi lidskými rody jeden, s nímž uzavřel smlouvu. Byl to rod Abrahámův a jeho potomstvo. Na nich Bůh představil svůj způsob vlády.

O jeho vládnutí se píše hlavně v knize Soudců a v obou knihách Samuelových. Kdo je čte bez náboženských i jiných předsudků může vidět jiný obraz Boží vlády a užívání moci, než si představují lidé, kteří ho neznají a dělají si úsudek jen podle kritiků církve a tzv. nezaujatých vědeckých badatelů. A nejde jen o používání moci. Ve spojitosti s knihami zákona zřetelně

²³ „Když se lidé začali na zemi množit a rodily se jim dcery, synové Boží viděli, že lidské dcery jsou hezké, a brali si za ženy všechny, které si přáli.“ 1Mojžíšova 6:1,2; Nebo například zmatení jazyků popsané v 1Mojžíšově 11:1-9; Ale těch příkladů je v Bibli mnohem více.

²⁴ Například egyptský faraon nebo vládci středoamerických indiánů.

²⁵ „Ale velitel perského království se stavěl proti mně dvacet jedna dní, až hle, Michael, jeden z předních velitelů, mi přišel na pomoc, když jsem tam zůstal u perských králů.“ Daniel 10:13,20-21

vystupuje Boží záměr vychovat člověka pro trvalý život. V čase, kdy vládl Bůh nad Izraelem, měli Izraelci mnohem větší míru svobodné volby, než kdykoliv předtím i potom.

3.1.1 Boží vláda není totalitní

Lidé často vnímají Boha skrze církve. Jaká církev, takový Bůh. Kritici náboženství rádi připomínají, že církev, vyžadovala v minulosti od svých oveček bezpodmínečnou poslušnost. Co řekla, byl zákon a každé jeho porušení se přísně trestalo. Alespoň v dobách, kdy měla církev téměř absolutní duchovní moc. Mnoho lidí si proto myslí, že Boží slovo, Bible, podporuje omezování svobodné vůle člověka a potvrzuje totalitní způsob Božího vládnutí. Že Bůh hebrejsky pojmenovaný v Bibli tzv. tetragramatonem JHVH, chce lidi absolutně ovládat, vést je ke slepé poslušnosti a závislosti na sobě. Ale už jsme si v 1 dílu knihy v kapitole „Jak Bůh respektuje svobodnou vůli člověka?“ ukázali, že kniha Soudců svědčí o pravém opaku. Proto její poslední věta zní: „*V oněch dnech nebyl v Izraeli král; každý dělal, co bylo v jeho očích správné.*“ (Sd 21:25)

Porovnáme-li Boží vládu nad Izraelem v období soudců s dobou královskou a s vládou člověka nad člověkem trvající od doby proroka Daniela až dodnes, je na první pohled zřejmé, kdo více nerespektuje naši svobodnou vůli. Není to Bůh, ale člověk sám. Bůh uzavřel s Abrahámovými potomky smlouvu, která zavazuje Boha i Izrael, že budou dodržovat všechny zákony a předpisy smlouvy. Izraelci vstoupili do smlouvy s Bohem dobrovolně a zavázali se ji dodržovat i za své potomky²⁶. Bůh měl plné právo od nich vyžadovat dodržování zákona a službu. „*Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země. ... Dnes ti JHVH, tvůj Bůh, přikazuje, abys plnil tato ustanovení a nařízení. Zachovávej a plň je celým svým srdcem a celou svou duší. Dnes jsi vyhlásil o JHVH, že bude tvým Bohem a že budeš chodit po jeho cestách, zachovávat jeho ustanovení, příkazy a nařízení a že ho budeš poslouchat. A JHVH ti dnes vyhlásil, že budeš jeho lidem, jeho vlastnictvím, jak ti řekl, když budeš zachovávat všechny jeho příkazy.*“ (2.Mojžíšova 19:5; 5.Mojžíšova 26:16-19). A přesto směl v období soudců každý dělat to, co uznal za správné. Samozřejmě se všemi důsledky a odpovědností. A i když Izraelci často porušovali zákon a museli za to nést následky, přesně jak bylo popsáno ve smlouvě, přesto jim Bůh opakovaně dával znovu a znovu příležitost k nápravě, možnost obrátit se k němu zpět. My bychom dnes řekli, že jim dával příležitost k pokání. Na toho, kdo jednal špatně, dolehlo zlořečení, kdo jednal dobře, měl požehnání. Například dlouho neplodná Chana zaslíbila Bohu své první dítě, které se jí narodí, a když svůj slib splnila, Bůh jí požehnal a porodila ještě další tři syny a dvě dcery.

3.1.2 Boží vláda vychovává k trvalému životu

A dostáváme se k nejdůležitějšímu rysu Božího vládnutí. Boží vláda neslouží jenom ke správě země, k udržování společenského řádu, pořádku, dohledu nad dodržováním zákonů a spravedlivých soudů. K vytváření a udržování vojska na obranu země a k vykonávání dalších rolí, které stát plní. Boží vláda vždy podporuje život a vychovává lid k lepším vlastnostem, které

²⁶ 2 Mojžíšova 19,8; 24,3;

dávají životu vyšší kvalitu a smysl. Dokonce dává lidem možnost jednat a myslet v měřítkách a hodnotách daleko přesahujících jeden lidský život. To je jeden z cílů a zároveň rysů Boží vlády. „Vždyť tento příkaz, který ti dnes přikazuji, není pro tebe nepochopitelný ani vzdálený. Není na nebesích, abys mohl říct: Kdo z nás vystoupí na nebesa, aby jej pro nás vzal, oznámil nám ho a my jej plnili? Ani není za mořem, abys mohl říct: Kdo z nás přejde na druhou stranu moře, aby jej pro nás vzal, oznámil nám ho a my jej plnili? Vždyť to slovo je velmi blízko tebe, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys ho plnil. Pohled, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo.“ (5Mo 30:11-19)

Někomu možná připadne, že Izraelité byli postihováni za svou nevěrnost Bohu a nedodržování smlouvy příliš tvrdě. Ale Boží smlouva s Izraelem nebyla smlouva na krátkou dobu. Jejím účelem není jen výchova Izraele k poslušnosti a věrnosti Bohu **JHVH**. Jejím cílem je výchova k životu. K tomu sloužila opakovaná zkušenost s Božím milosrdenstvím. Izraelci se opakovaně přesvědčovali, že když začnou litovat svého špatného jednání a opět začnou dodržovat Boží smlouvu, Bůh jim odpustí a poskytne jim pomoc. Bylo to stejně důležité, jako je to důležité při výchově vlastních dětí. Děti vychováváme do určitého věku pomocí spravedlivého používání odměny a trestu, aby se naučili rozpoznat, co je dobré a co je zlé. A to je podle Božích slov základní podmínka pro trvalý a smysluplný život: „Pohled, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo.“ Život je udržitelný dobrem a smrt je důsledek zla. Kdyby Bůh myslel jen běžně dlouhý život končící smrtí, brzo by se někdo zeptal, jaký smysl má usilovat o dobro, když stejně dřív nebo později umřu. Abychom pochopili, že není jedno, jestli žijeme jen pro teď nebo pro další budoucnost po vzkříšení, musíme uvěřit, že je v Boží moci ty, co se snaží žít, podle Božích měřítek, vzkřísit k trvalému životu. Boží smlouva s Izraelem vytváří právní základ pro výchovu k životu, který musí přesahovat rámec běžného lidského života nejen v jeho délce, ale i v jeho kvalitě. Jinak by neměla smysl. Jak je to možné?

3.1.3 Boží výchova k lásce a dobru

V hebrejských písmech se kromě Šalamounovy Písně písní přímo o lásce často nepíše. Kromě příkazu desatera: „Miluj **JHVH**, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.²⁷ ... Nemsti se a nehněvej se na syny svého lidu, ale miluj svého bližního jako sebe samého. Já jsem **JHVH**,²⁸“ se nedá říct, že by láska a dobro byly nejčastěji zmiňovaná slova. I přesto, že o dobru se mluví v souvislosti se stromem poznání na samém počátku naší existence. Důležitost lásky k Bohu a ke svým bližním je dobře vidět z rozhovoru Ježíše s jedním zákoníkem:

„Tu přistoupil jeden z učitelů Zákona, který je uslyšel, jak se spolu dohadují. Když uviděl, že jim Ježíš dobře odpověděl, zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je: ‚Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný jest‘ a ‚budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly‘. Druhé je toto: ‚Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘ Není jiné přikázání větší než tato.“ I řekl mu ten učitel Zákona: „Dobře, Učiteli, pravdivě jsi řekl, že je jediný a není jiného mimo něho a milovat ho z celého srdce,

²⁷ 5 Mojžíšova 6:5;

²⁸ 4 Mojžíšova 19:18;

*z celého porozumění, z celé síly a milovat bližního jako sebe je větší než všechny celopaly a oběti.“
Když Ježíš uviděl, že odpověděl uváženě, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“²⁹“*

Ježíš, když viděl, že zákoník mluvil uvážlivě, dokonce řekl, že není daleko od Božího království. Takovou důležitost přikládá Ježíš lásce k Bohu a ke svým bližním. Jestliže nejdůležitějším přikázáním Mojžíšova zákona je to o lásce k Bohu a ke svému bližnímu, můžeme právem očekávat, že Boží výchova člověka je hodně zaměřená i na lásku k němu a na vztah k bližnímu a dobru vůbec.

Ze své lásky především ke svému lidu, ale i k ostatním lidem se Bůh v písmech vyznává otevřeně a pro člověka tím nejsrozumitelnějším způsobem. Jen namátkou několik příkladů:

„Hle, Hospodinu, tvému Bohu, patří nebesa i nebesa nebes, země i všechno, co je na ní. Avšak jenom k tvým otcům Hospodin přilnul, zamiloval si je a vyvolil jejich potomstvo po nich, totiž vás, ze všech národů, jak je tomu dodnes.“³⁰

„Protože jsi byl vzácný v mých očích a vážený, a já jsem tě miloval, dal jsem lidi za tebe a národy za tvůj život.“³¹

„Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin. Ptáte se: Jak jsi nám prokázal lásku? Což nebyl Ezau Jákobův bratr, je Hospodinův výrok, a přece jsem si Jákoba zamiloval, ale Ezaua jsem nenáviděl. Proměnil jsem jeho hory v pustinu a jeho dědictví jsem dal stepním šakalům.“³²

Bůh to říká skrze proroky i proto, aby ho jeho lid pochopil. Aby Izraelité poznali, jak se projevuje jeho láska k nim v dlouhodobém časovém horizontu. Od začátku zakládá svůj vztah k nim na lásce, i když se vůči Izraelcům projevuje hlavně mocí a spravedlností. Ještě dříve však Noemovi říká: *„Kdo prolévá krev člověka, jiným člověkem bude prolita krev jeho. Vždyť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka.“* Nevinnou krev bude Bůh trestat, protože člověk byl stvořen k jeho obrazu. Jinak řečeno, kdo prolévá krev člověka, nemá v sobě lásku, jakou má Bůh k lidem, není jeho obrazem. Zamysleme-li se nad samotným počátkem naší existence a uvědomíme si, že Bůh pro člověka vysadil zahradu v Edenu, kde byl člověk v bezpečí, byl zaopatřen vším potřebným k životu, nemusel v potu tváře získávat obživu a za úkol měl opatrovat zahradu, rozmnožit se po zemi, rozšiřovat svůj domov pro své potomky a postupně zemi naplnit a ovládnout, podle vzoru, který měl od Boha v zahradě, vidíme, že Bůh pro nás nezamýšlí nic zlého. Milující rodiče by nemohli své potomky zaopatřit lépe. Přestože se mnoho lidí nechalo v minulosti i dnes zlákat ke vzpouře proti němu a proti jeho věrným, stále trpělivě dává čas a možnost, aby se mohl každý obrátit zpět k němu bez obav z jeho hněvu, protože je připraven odpustit každému, kdo o odpuštění upřímně požádá. Největším důkazem je Ježíš.

Když přišel Ježíš, aby vydal svědectví o svém Otci a splnil jeho vůli, řekl: *„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“³³*

²⁹ Marek 12:29-34;

³⁰ 5 Mojžíšova 10:14,15;

³¹ Izajáš 43:4;

³² Malachjáš 1:2,3;

³³ Jan 3:16;

A na konci své cesty na zemi svým učedníkům říká: „*To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás. Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele.*“³⁴

Ježíš dal svůj život za nás, abychom mohli trvale žít, protože nás miluje, jako nás miluje jeho Otec, Bůh. A chce, abychom i mi měli stejnou lásku mezi sebou, jedni k druhým.

Stále platí, že lidstvo se nepřetržitě vyvíjí. Od počátku až dodnes. Bůh nás po celou dobu vychovává, jako Otec své děti. Bůh po celou dobu ví, co dělat, aby z nás vychoval své syny a dcery ke svému obrazu. A podobně jako naši rodiče nás vychovávali úměrně našemu věku i Bůh na začátku jednal s člověkem jinak, než po několika tisíci letech. Jeho situace je o to složitější, že si Boží odpůrce osobuje právo, do výchovy člověka zasahovat a Boží záměry neustále kazí. Láká lidi na klamavé vyhlídky. Používá k tomu lži a využívá každé možnosti, jak pošpinit Boží jméno a pověst v očích lidí, kteří často vůbec netuší, o co doopravdy jde. Dodnes proto není řada lidí ochotná Boží výchovu přijmout. Málo kdo si uvědomuje, že ani po těch tisíci letech nejsme ještě úplně dospělí. Proto o nás Bůh mluví jako o synech. Bůh nám musí neustále projevovat hlavně nezištnou lásku, jakou musí projevovat rodiče vůči svým dětem. Někdy si děti ani neuvědomují, kolik nezištné obětavosti a lásky museli na ně jejich lidští rodiče vynaložit.

My zdaleka nejsme samostatní a potřebujeme nutně Boží nezištnou lásku. Důvodů je víc. Naše poznání je jen částečné. Boží nepřítel toho umí dokonale využívat. Strhává lidi ke vzpouře proti Bohu a svádí je k činům, které mají vyvolat Boží hněv. Bůh musí projevit mnoho trpělivosti a nezištné lásky, aby vyvedl své děti z klamu. Budeme-li přemýšlet o Boží výchově, jak se projevuje, můžeme se od Boha učit stejné lásce. Proto mohl apoštol Jan napsat: „*Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat. ... My milujeme, neboť on první miloval nás.*“³⁵

Bavíme se o Boží vládě. Snad je v tuto chvíli zřejmé, že Bůh vychovává ty, kdo Boha a jeho vládu respektují, aby nás vychoval k obrazu Božímu. Jak bylo určeno už na začátku. Kristova smlouva, založená na jeho spravedlivé oběti umožňuje Bohu a jeho synu nacházet a vychovávat ve všech národech lidí, kteří dobrovolně přijímají Boží vládu a výchovu. Výchova člověka tak probíhá nepřetržitě i ve věku lidských vlád. Bůh respektuje svobodnou vůli lidí, nechává dosud lidem vládu v jejich rukou a věnuje se přednostně těm, kdo jeho vládu dobrovolně přijímají skrze jeho smlouvu s Ježíšem Kristem³⁶ a nezapomíná ani na Mojžíšův lid. Všechno, co Bůh činí je podložené smlouvou. Bůh a Ježíš působí tak, aby jejich lid rostl i v dnešních divokých podmínkách³⁷ nejen ke svobodě Božích synů, ale i k lásce. Láska je nejvyšší z Božích vlastností, které o něm známe. Je vyšší než spravedlnost, neboť milostí dává šanci k nápravě chyb. Je vyšší než moudrost, neboť využívá moudrost k podpoře života. Je silnější než moc, protože mírný

³⁴ Jan 15:12-13;

³⁵ 1Jana 4:8-11,19;

³⁶ „*Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu, a učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi.*“

³⁷ Svět, v němž žijeme, popisuje Ježíš v podobenstvích o plevelu a pšenici, nebo o rozsévači. Matouš 13 kapitola.

jazyk láme kosti a přemáhá zlo dobrem. Že to není dnes vidět? To je jen zdání. Bůh činí všechno v pravý čas³⁸.

3.2 Vláda člověka nad člověkem

Už jsme si na několika místech ukázali, že Bůh, dovolil, aby si lidé vládli sami, nezávisle na jeho vůli. Víme, že prvním vladařem, který zahájil věk lidských vlád, byl babylónský král Nebúkadnesar. Nešlo přitom o experiment pro jednoho vladaře. Bůh ve výkladu snu králi vysvětlil, že dovoluje člověku, aby podle své vůle vytvořil celosvětovou vládu a na výkladu sochy, kterou král viděl ve snu, mu vysvětlil, že on je jen začátek dlouhého období, během něhož mohou lidští panovníci světovou vládu vytvořit. Je jasné, že dlouhá staletí neměli vládci potřebné technické a mocenské nástroje, které by jim umožňovaly vytvořit celosvětovou vládu. Plyne z toho, že králův sen nebyl určen jen babylónskému králi, ale všem jeho následovníkům, až dodnes.

Každý panovník by měl podrobně znát knihu proroka Daniela, aby věděl, že má právo vládnout nad celým světem, ale má i odpovědnost před Bohem, jenž mu to právo dává, za všechny bytosti, jimž vládne. Panovníci mají vést a vychovávat svěřený lid k lepší existenci a budoucnosti. Mají zajistit spravedlnost stejně dosažitelnou pro všechny a také bezpečnost. Bůh jim dává právo udělat to po svém. Ale musí zachovat základní principy panovnického poslání. Srozumitelně to píše apoštol Pavel v dopise Římanům (verše 13:3-6):

„Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen kvůli tomu hněvu, nýbrž i kvůli svědomí. Proto také platíte daně, neboť vládcové jsou Božími služebníky a právě tomu se vytrvale věnují.“

Bůh si ponechal právo panovníky dosazovat a soudit. Aby neměli panovníci výmluvu, učinil Bůh ještě za vlády Babylónského krále Nebúkadnesara několik mimořádných činů, aby ukázal nejen svou moc, ale i to, že své služebníky zná a bude volat k odpovědnosti každého, kdo je bude nespravedlivě pronásledovat a zabíjet. Důkazem jsou příběhy o tom, jak Bůh před velkým množstvím svědků vysvobodil své služebníky z ohnivé pece a samotného Daniele z jámy lvové. O právu Boha dosazovat panovníky poučil Bůh Babylónského krále, když ho napřed varoval ve snu, před trestem za velikou pýchu a pak ho také potrestal a vyhnal ho na sedm let úplně od lidí, dokud král upřímně neuznal Boží autoritu. Všechno je pro poučení nejen vladařů, ale i pro naše poučení.

³⁸ „Všechno má svou chvíli, každý záměr pod nebem má svůj čas. 2Je čas rodit a čas umírat, čas sázet a čas vytrhávat, co bylo zasazeno; 3čas zabíjet a čas uzdravovat, čas bojít a čas stavět; 4čas plakat a čas se smát, čas naříkat a čas poskakovat; 5čas házet kameny a čas kameny shromažďovat, čas objímat a čas vzdálit se od objímání; 6čas hledat a čas ztrácet, čas uchovávat a čas odvrhovat; 7čas trhat a čas šít, čas být zticha a čas mluvit; 8čas milovat a čas nenávidět, čas boje a čas pokoje. ... To všechno učinil krásné ve svůj čas.“ Kazatel 3:1-8,10;

Žijeme ve věku lidských vlád, jehož počátek je v šestém století př. n.l.. Je to dost dlouhá doba, aby se ukázalo, jestli vláda člověka nad člověkem posune naší existenci k lepšímu nebo naopak povede k záhubě lidstva. Lidé zajímající se o historii vědí, že věk, v němž vládne člověk nad člověkem je plný válek, utrpení a nespravedlivého využívání většiny bezmocných lidí malou skupinou mocných. Osvícených vladařů za celou historii moc nebylo a jejich dobré působení skončilo většinou i s jejich životem. Zkusme si teď popsat základní rysy lidských vlád.

3.2.1 Svědectví o tom, že Bůh dal lidem možnost vládnout si sami

„Tobě, králi, na loži přišlo na mysl, co se asi stane později. A ten, kdo zjevuje tajemství, ti sdělil, co se stane. A pokud jde o mne, mně to tajemství zjevil nikoli pro moudrost, jež by ve mně byla nade vše živé, ale z toho důvodu, aby ten výklad mohli sdělit králi, abys poznal to, o čem tvé nitro přemýšlí. ... Ty, králi, jsi král králů, neboť Bůh nebes dal tobě království, moc, sílu i čest. A všechno, kde přebývají lidští synové, polní zvěř i nebeské ptactvo, dal tobě do ruky a učinil tě vládcem nad tím vším. Ta zlatá hlava jsi ty. Ale po tobě povstane jiné království, země horší než tvá, a jiné, třetí království, bronzové, které bude vládnout nad celou zemí. A pak čtvrté království, to bude silné jako železo, neboť železo drtí a podrobuje všechno, a jako železo, jež tyhle všechny rozbíjí, tak bude drtit a rozbíjet. A že jsi viděl ta chodidla a prsty částečně z hrnčířské keramiky a částečně ze železa, půjde o království rozdělené a bude v něm cosi z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo promíšené s hliněnou keramikou. Pak ty prsty chodidel částečně železné a částečně keramické: To království bude z jedné strany silné a z druhé strany bude křehké. Že jsi viděl železo promíšené s hliněnou keramikou -- lidé se budou mísit, ale držet jeden s druhým nebudou, právě tak jako se železo nemísí s keramikou. Za dnů oněch králů ale Bůh nebes nastolí království, jež nebude zničeno navěky ani to království nebude přenecháno jinému lidu. Ono rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude stát navěky, neboť jsi viděl, jak se bez rukou z té hory vylomil kámen a rozdrtil železo, bronz, keramiku, stříbro i zlato. Veliký Bůh oznámil králi, co se stane potom. Ten sen je pravdivý a jeho výklad spolehlivý.“ (Daniel 2:29,30,37-45)

Těmito slovy zachytila Bible jedinečný okamžik v dějinách, v němž Bůh prostřednictvím snu sděluje nejmocnějšímu pohanskému králi, že on je počátkem nového věku, věku lidských vlád, které mohou vládnout nad celou zemí a vytvořit si světovládu podle vlastní vůle a principů.

Sen o velké soše strašného vzhledu sděluje několik důležitých věcí. Výběr materiálu čtyř částí sochy vyjadřuje podle výkladu vývoj lidských vlád, od nejlepší hned na počátku k nejhorší, která bude na konci. Logická otázka je, v čem jsou ta další království horší a horší? Podle jakého kritéria je měřena jejich kvalita?

Napoví nám Danielův výklad posledního království symbolizovaného železem a hlinou:

„A pak čtvrté království, to bude silné jako železo, neboť železo drtí a podrobuje všechno, a jako železo, jež tyhle všechny rozbíjí, tak bude drtit a rozbíjet.“

Poslední, čtvrté království se vyznačuje drtivou silou, kterou ničí vše co bylo před ním. V jiném svém proroctví Daniel píše:

„Po tomto jsem v oněch nočních viděních přihlížel dále a hle, čtvrtá šelma strašlivá, úděsná a neobyčejně silná. Měla veliké železné zuby. Požírala, drtila a to ostatní svýma nohama pošlapávala. Ta byla ale odlišná ode všech šelem, které byly před ní, a měla deset rohů. ... Ta čtvrtá šelma bude čtvrté království na zemi, které se bude ode všech těch království odlišovat, požere celou zemi, podupe ji a bude ji drtit.“

Síla čtvrtého království bude ničivá a bude přinášet zkázu. Chybí zde, byť jen náznak spravedlnosti. Hlavním rysem poslední lidské vlády je bezohledná síla bez spravedlnosti, síla přinášející mnohým zkázu a smrt. Dnes se často setkáme s kritikou jedné současné světové velmoci, která ji obviňuje z častého porušování mezinárodního práva. Rostoucí svévole a bezzákonost v chování mocných je projevem zhoršující se kvality následujících království. Období vlády člověka nad člověkem skončí po více než dvou a půl tisíci letech tvrdou, nespravedlivou a bezohlednou supertotalitou, bez naděje na trvalý život³⁹. Pokoj a bezpečí bude založen na síle a moci, nikoliv spravedlnosti. Bez spravedlivé šance a stejného práva na lepší život pro všechny. Co je charakteristické pro lidské vlády?

3.2.2 Základem vládnutí se stává lež, klam a podvod, vývoj vede ke vzpouře proti Bohu a jeho pomazanému

Kritéria kvality lidských vlád v Bibli určuje Bůh, ne lidé. Výklad snu napovídá, že Bůh věděl, kam bude vývoj lidských vlád směřovat⁴⁰. Už jsme v kapitole „Vláda člověka nad člověkem“ zmínili, že Bůh na Babylónském králi vzkázal všem lidským vládcům, že je bude sledovat a varoval je hned na začátku před pýchou a vzpurností. Bůh králi Nebúkadnesarovi poslal varování skrze sen o nádherném velkém stromu, který bude vyřazen a posléze ho nechá znova vyrůst, až pozná, že vládnu nebesa⁴¹. To se také stalo. Babylónský král to později uznal: „Avšak po uplynutí té doby jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebesům a mé poznání se mi navrátilo. Nejvyššímu jsem dobrořečil a věčně živého chválil a oslavoval, neboť jeho vláda je vláda věčná a jeho království trvá z pokolení na pokolení. ... Nyní já, Nebúkadnesar, uctívám a vyvyšuji a oslavuji Krále nebes, jehož všechny činy jsou pravda, jehož stezky právo a jenž je mocen pokořit ty, kdo si vedou pyšně.“ (Da 4:31,34)

Nevíme, kolik vládců zná tento příběh babylónského krále. Od chvíle, kdy římský císař Konstantin učinil z křesťanství oficiální římské náboženství, přijalo křesťanské náboženství

³⁹ Není vyloučeno, že bohatě dotovaný výzkum genetiky a genového inženýrství má za cíl najít způsob, jak změnit smrtelná těla na nesmrtelná. Ovšem jen pro vyvolené.

⁴⁰ „A pokud jde o mne, mně to tajemství zjevil nikoli pro moudrost, jež by ve mně byla nade vše živé, ale z toho důvodu, aby ten výklad mohli sdělit králi, abys poznal to, o čem tvé nitro přemýšlí.“ Da 2:20;

⁴¹ „tento výklad, králi, je i výrok Nejvyššího, který zasáhl na mého pána, krále. Vyženou tě totiž od lidí a tvůj příbytek bude mezi polní zvěří. Budou ti dávat spásat porost jako dobytku a nechají tě smáčet nebeskou rosou. Tak přes tebe přejde sedm časů, dokud nepoznáš, že v lidském kralování vládne Nejvyšší a dává je, komukoli ráčí. A že přikázali pařez tomu stromu s kořeny ponechat, tvé království se ti dostane poté, co poznáš, že vládnu nebesa.“ Da 4:21-23;

mnoho národů, jež byly součástí Římské říše, včetně jejich panovníků. Feudální panovníci dlouho spolupracovali s církví a většinou se oficiálně řídili křesťanskými měřítky a hodnotami. Proč je dnes v politice a jednání vlád vůči svým národům používáno mnohem více lží, manipulací, klamu a podvodu než kdykoliv v minulosti? Proč byl křesťanský duchovní, morální a mravní řád, založený na naději a záchraně skrze krev Ježíše Krista, nahrazen honbou za uspokojováním materiálních a tělesných potřeb a žádostí?

Ve skutečnosti jsou příčiny současného, nejen duchovního stavu křesťanských národů euroamerické civilizace složitější, a jejich poznání vyžaduje zamyšlení nad vznikem a působením systému, na němž euroamerická civilizace stojí. Říká se mu demokratický společenský systém. Nebudeme rozebírat rozdíly mezi zastupitelskou a přímou formou demokracie. Podstatná je jediná věc. Demokracie (řecky δημοκρατία = dēmokratía, doslovně „vláda lidu“) je forma vlády, ve které Boha nahradil lid tím, že dostal právo volit své zástupce, kteří jim smí na stanovenou dobu vládnout. To je naprosto opačný princip, než tomu bylo ve feudálním systému. Moc feudálních vládců byla dána od Boha (prostřednictvím církve) a většinou byla dědičná. Společnost byla rozdělná na pány, svobodné a poddané. A nad všemi byla církev. S vědeckotechnickým pokrokem rostla ekonomická nezávislost střední, svobodné společenské vrstvy a nově vznikající kapitalistické třídy. Zároveň se zvětšovala odtrženost vládnoucí šlechty od nižších společenských vrstev. Toho využili inspirátoři a iniciátoři revolucí za svobodu a rovnost. Demokracie současnosti vznikla na základě touhy po spravedlnosti, sociální rovnosti a svobodě. To, co se stalo, asi hned většině lidem nedošlo. Vládu feudálů, posvěcenou církví a tím v očích lidí i schválenou Bohem, vystřídala vláda lidu. Se všemi důsledky. Volení zástupci již nemusí skládat účty Bohu, ale lidu, který je do funkce zvolil. Ti, kdo demokracii v moderní době implementovali, dobře věděli, co dělají. Potřebovali zbavit církev jejího dominantního postavení v duchovní oblasti a oslabit její moc. Ta se opírala hlavně o moc feudální. Feudalismus byl poražen definitivně v první světové válce, protože jejím výsledkem byl, mimo jiné, i zánik tří velkých monarchií - Rakouských Habsburků, ruských Romanovců a německých Hohenzollernů.

A to znamená i velké oslabení duchovního vlivu církve ve společnosti v Evropě. S pádem feudálního řádu částečně oslabilo i mocenské postavení církve. Volení prezidenti, premiéři a ministři už nejsou odpovědní Bohu a církvi, ale voličům. A volení zástupci lidu otevřeli doslova vrata přílivu nových duchovních směrů a myšlenek. Hlavní média vlastní a řídí lidé, jinak duchovně zaměřeni, lidé podporující do té doby málo viditelné spolky, jež nerespektují Boha a jeho syna a chtějí vytvářet budoucnost bez něho. A když se pozornost veřejnosti začala obracet více k tomu, co se píše v novinách, knihách, dává v kinech, vysílá v rádiu, či televizi a k nezávislé kultuře víc, než ke kázání v kostele, politici přirozeně začali dávat přednost těmto médiím a směrům před podporou církvi v kostelech.

Civilizace, která vyrostla na křesťanských hodnotách a v naději na trvalý život v budoucnosti, v posledních více než sto letech vyměňuje postupně křesťanské hodnoty, založené na Božím přirozeném řádu, za hodnoty, které Boží řád záměrně popírají. Co je podle Božího řádu dobré se vydává za špatné a to, co jej popírá, naopak za dobré. Světlo se vydává za tmu a tma za světlo. Rozuměj tomu tak, že to co podporuje život (to dobré, světlo) se vydává za špatné, přežilé, za tmu a podobně. To, co nakonec neodvratně povede ke smrti nejen jednotlivců, ale i většiny

lidstva (to špatné, tma), se vydává za dobré a za světlo. Jak se blíží konec věku vlády člověka nad člověkem, lidské vlády se rychle vzdalují svému původnímu poslání a již téměř nezakrytě podporují vznik poslední supertotality, která bude pronásledovat a zabíjet Boží služebníky. Ne hned, ale nakonec se bude snažit nás úplně vyhladit. Už dnes můžeme s jistotou říct, že lidské vlády nemají dlouhou budoucnost, protože jejich pýcha a vzpoura proti Bohu rychle roste a postupuje. Ten kdo lidské vlády klame⁴², úplně zatemnil jejich soudnost.

3.2.3 Vývoj vlád od Velkého Babylónu, dodnes

Možná se v duchu ptáš, jestli je to všechno možné? Kdyby byla pravda, co zde píšeme, přece by nebyli vládcí tak hloupi, aby záměrně pracovali na svém zániku.

Bible popisuje především dějiny a vývoj Božího smluvního lidu, ale na počátku lidských dějin ještě žádný vybraný lid, s nímž Bůh uzavřel zvláštní smlouvu, nebyl. Před potopou se lidé ani nedělili na národy, protože věděli, že jsou bratři a sestry, potomci stejných prvních prarodičů. Rozdělení na rasy a jazyky, národy a kmeny nastalo až po zničení Babylónské věže, zmatení jazyků a rozeznání lidí z jednoho místa do všech světových stran. Lidé pak zakládali kmeny, národní království a říše, které byly napojené, alespoň z počátku na nebeské bytosti. V Danielově knize se píše, že každý národ má svého nebeského ochránce⁴³. Bůh Jehova (JHVH, Jahve, Hospodin) si také vybral po potopě, mezi národy Abraháma a uzavřel s ním a jeho potomky v patřičném čase smlouvu o zaslíbeních, dědičně přiděleném území a požehnání, které vzejde z jeho potomka⁴⁴ i pro ostatní národy. Později, opět v patřičném čase uzavřel smlouvu a dal závazný zákon jeho potomkům skrze Mojžíše. Boží vláda se lišila od vlád ostatních národů tím, že lidu od začátku nevládl dědičně pověřený král, ale soudcové, které vybíral vždy Bůh. Lidského krále si Boží lid vymohl na Bohu až později, za života soudce Samuela. O světovládě usilovali představitelé různých národů, ale dokud to nedovolil Bůh, nemělo jejich úsilí naději na úspěch. Zlom ve vývoji nejen Božího lidu, ale celého lidstva nastal po zničení Jeruzaléma a prvního chrámu. Bůh sdělil prostřednictvím proroka Daniela babylónskému králi, že mu dává moc nad celou zemí, kde bydlí člověk. Není to nic menšího než to, že Bůh dal oficiálně lidem právo vytvořit vlastní celosvětovou vládu. Od té doby usilovaly a usilují o vytvoření celosvětové vlády mocné národy dodnes. Ale až do britského koloniálního impéria naráželi vládcí na nedostatečné technické, komunikační a dopravní prostředky. Skutečná celosvětová vláda může vzniknout až nyní.

V předchozí kapitole jsme ukázali, že na počátku věku lidských vlád byl prorocký sen krále Nebúkadnesara o veliké soše hrozného vzhledu⁴⁵. Bůh v něm babylónskému králi ukazuje vývoj lidských vlád od toho času, až dodnes. Z Danielova výkladu snu je vidět, že hlavním příznakem

⁴² „A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlý svět.“ Zjevení 12:9;

⁴³ „... kvůli tvým slovům jsem přišel také já. Ale velitel perského království se stavěl proti mně dvacet jedna dní, až hle, Michael, jeden z předních velitelů, mi přišel na pomoc, když jsem tam zůstal u perských králů. ... Není totiž jiného, kdo by se odhodlal zasahovat se mnou proti nim, kromě vašeho velitele Michaela.“ (Daniel 10:12b-13,21)

⁴⁴ „Zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku. Písmo neříká: ‚a potomkům‘, jako by jich bylo mnoho, ale jedná se jen o jednoho: ‚a tvému potomku,‘ a tím potomkem je Kristus.“ (Ga 3:16)

⁴⁵ Přečti si v Danielově knize druhou kapitolu.

vývoje lidských vlád je jejich snižující se kvalita. Na soše to znázorňuje materiál, z něhož je socha udělaná. Daniel už nevysvětluje, v čem jsou následující velmoci horší nebo nižší než je vláda babylónského krále. Co Bůh sám v Písmu nevysvětluje, buď nechce, abychom to věděli dřív než je třeba, nebo počítá s tím, že to pochopíme sami⁴⁶. Zkusme proto zjistit, jaká kritéria nebo vlastnosti lidských vlád určují jejich kvalitu.

Ježíš nás vybízí, abychom hledali Boží království a jeho spravedlnost. To znamená, že máme hledat spravedlnost Boží vlády. Spravedlnost je tudíž hlavním rozlišovacím kritériem mezi vládami lidskými a vládou Boží. Král Nebúkadnesar byl hned na začátku Bohem napomenut jako výstražný příklad pro všechny vlády příští, aby Boží spravedlnost a moc nepodceňoval, když mu Bůh poslal ještě jeden prorocký sen o velikém stromu. V něm ho ústy Daniele varuje před pýchou a pocitem všemocnosti a bohorovnosti, který vede k nespravedlivému jednání. Daniel doslova říká: „*Raději, králi, kéž bys dal na mou radu a své hříchy ve prospěch spravedlnosti odvrhl a své nepravosti ve prospěch dobročinnosti vůči chudým. Třeba se tvá spokojenost prodlouží.*“ Daniel 4:24;. Král, po té, když se splnilo všechno, co mu Daniel řekl, uznal Boží moc i spravedlnost. Řekl: „*Nyní já, Nebúkadnesar, uctívám a vyvyšuji a oslavuji Krále nebes, jehož všechny činy jsou pravda, jehož stezky právo a jenž je mocen pokořit ty, kdo si vedou pyšně.*“ Daniel 4:34. Danielova kniha je výjimečná právě proto, že obsahuje poselství všem lidským velmocem a vládcům, včetně dnešních politiků, v němž ukazuje, že je to on, kdo je může k moci dovést, nebo jim ji vzít.

Všechny další lidské vlády byly stále horší hlavně v míře nespravedlnosti, ve zneužívání moci a v postoji vůči Bohu⁴⁷. Méně a méně hledí na svou odpovědnost vůči Bohu a lidem. Proto jsou lidské vlády horší a nižší. Spravedlnost nahrazují mocí a silou, která se zvětšuje s technologiemi, které jim umožňují větší a větší kontrolu a nadvládu malé skupiny mocných nad ostatními. Lidští vládcí se dnes nechtějí a možná v tuto chvíli ani nemohou poučit z příběhu Babylónského krále, protože jim ho nikdo nepřipomene. To je odpovědnost především křesťanských a židovských duchovních autorit.

3.2.4 Odpovědnost a zrada vládců lidstva

Panovníci a vlády lidstva usilovně pracují na vytvoření celosvětové vlády. Naplňují prorocký sen babylonského krále o obrovské soše. Bůh **JHVH** (Jehova, Jahve) jim tuto možnost dal, jak jsme již ukázali v kapitole „Svědectví o tom, že Bůh dal lidem možnost vládnout si sami“. Proto je pravdivý i text z dopisu apoštola Pavla křesťanům v Římě:

„Každá duše at se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení. Ti,

⁴⁶ „Kdo mezi lidem rozumějí, budou učit mnohé, ač budou po jistou dobu klesat kvůli meči a v palbě, v zajetí i při plenění. Ale až budou klesat, dostane se jim trochu pomoci, avšak mnozí se k nim připojí úlisnostmi. I z těch, kdo rozumějí, budou klesat, aby byli mezi nimi tříbeni a čištěni i běleni až do času konce, neboť nastane teprve určenou dobou. ... Ti rozumní však budou zářit jasně oblohy, a kdo ke spravedlnosti dopomáhají mnohým, jako hvězdy navěky a navždy. Ale ty, Danieli, ta slova uzavři a tu knihu zapečet až do času konce. Mnozí budou prohlédat a poznání se rozmnoží.“ Daniel 11:33-35; 12:3,4;

⁴⁷ Například, někteří římsí vládcí v době po Kristu nejenže pronásledovali Boží lid, ale sami se prohlašovali za bohy.

*kdo mu odporují, přivolávají na sebe soud. Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. **Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro.** Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. **Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo.** Proto je nutno podřizovat se, a to nejen kvůli tomu hněvu, nýbrž i kvůli svědomí. Proto také platíte daně, neboť vládcové jsou Božími služebníky a právě tomu se vytrvale věnují.“ (Ří 13:1-6)*

Někoho to asi překvapí, protože chování dnešních vládců a vlád nesvědčí o tom, že jsou božími služebníky. Dnešní vlády a vládcí jednají a mluví bez respektu k Bohu, beze strachu z jeho hněvu. V mnoha zemích jsou lidé klamáni podsouváním názoru, že žádný Bůh není nebo se o nás nezajímá. Skutečnost je úplně jiná. Bůh babylónskému králi a těm, kdo jej následují, sice dovolil vytvořit celosvětovou vládu podle vlastních představ a pravidel, ale zároveň na stejném králi a pak na jeho synu Belšasarovi Bůh **JHVH** ukázal svou moc, spravedlnost i soud. Svrhl krále Nebúkadnesara na sedm let z vrcholu moci, až na úroveň polní zvěře, aby pochopil, že i nejmocnější vládce světa je jen pouhým Božím poddaným neboť Bohu **JHVH** patří všechno jeho stvoření. I vládcí národů. A babylónský král to pochopil a veřejně uznal: „*Avšak po uplynutí té doby jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebesům a mé poznání se mi navrátilo. Nejvyššímu jsem dobrořečil a věčně živého chválil a oslavoval, neboť jeho vláda je vláda věčná a jeho království trvá z pokolení na pokolení. Všichni obyvatelé země se počítají za nic, vždyť jak se mu zlíbí, nakládá s vojskem nebeským i s obyvateli země. Není, kdo by mu mohl dát přes ruku a říci mu: Cos to provedl?!“ (Da 4:31,32) Aby nikdo neměl pochybnosti, zapsal prorok Daniel ještě jednu výjimečnou událost, které byl svědkem:*

„Král Belšasar připravil tisícovce svých velmožů veliký hodokvas a sám popíjel víno v čele této tisícovky. Když okusil víno, poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nebúkadnesar odnesl z jeruzalémského chrámu. Že prý král, jeho velmoži, jeho ženy i jeho družky budou pít z nich. Hned přinesli zlaté nádoby, odnesené z chrámu Božího domu v Jeruzalémě, a král, jeho velmoži, jeho ženy i jeho družky se z nich napili. Popíjeli víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné i kamenné. V té chvíli se objevily prsty lidské ruky a psaly před svícem na omítce stěny královského paláce. Král jen hleděl na hřbet jakési ruky, jak píše. ... Nuže, králi, Bůh Nejvyšší dal království a velikost i čest a majestát tvému otci Nebúkadnesarovi. A pro tu velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí a báli se jej všichni lidé, národy a jazyky. Koho chtěl, pobíjel, a koho chtěl, nechával naživu, koho chtěl, povyšoval, a koho chtěl, ponižoval. Když se však jeho srdce povýšilo a jeho duch zesílil v pýše, byl z trůnu svého království sesazen, ba i čest mu odňali a byl vyhnán od lidských synů, jeho srdce se připodobnilo zvířecímu a přebýval mezi divokými osly. Dávali mu spásat porost jako dobytku a nebeskou rosou se mu tělo smáčelo, dokud nepoznal, že v lidském kralování vládne Bůh Nejvyšší a ustanovuje v něm, kohokoli ráčí. Ani ty, jeho syn, jsi Belšasare, nepokořil své srdce, přestožeš o tom všem věděl, nýbrž proti pánu nebes ses povýšil, když před tebe přinesli nádoby jeho domu a ty, i tví velmoži, tvé ženy i tvé družky z nich popíjeli víno, tehdy jsi chválil bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné i kamenné, kteří nevidí a neslyší ani nic nevědí, ale Boha, jenž má v ruce tvůj dech i celé tvé putování, jeho jsi neoslavil. Nato byl od něho poslán hřbet té ruky a nápis tento zapsán. A tímto nápisem je zapsáno: MeNé, MeNé, TeKéL, uFaRSín. Toto je výklad toho slova: MeNé -- sečetl Bůh tvé kralování a ukončil je. TeKéL -- byl jsi zvážen na vahách a shledán jsi byl

nedostatečným. PeRÉS -- rozpůleno bylo tvé království a bylo dáno Médům a Peršanům.“ (Da 5:1-5, 18-28)

Vlády a vládci, kteří kráčejí v odkazu babylónského krále, mohou a měli by znát i tuto stranu své moci. Nemají moc jen pro sebe, ale jsou ve službě Boží pro dobro všech lidí. Dnešní vlády a vládci se však očividně vzepřely a zpronevěřily svému, od Boha danému, poslání. Není to náhoda. Tisíc let před Kristem žalmista napsal:

„Proč se bouří národy, proč lidé přemítají o prázdných věcech? Srocují se králové světa a mocnáři se spolu radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému. Zpřetrhejme jejich pouta, odvrhněme jejich provazy. Ten, jenž trůní na nebesích, se směje. Panovník se jim vysmívá. Jednou k nim promluví v hněvu, ve svém rozlícení je vyděsí. Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře. Přednesu Hospodinovo ustanovení. Řekl mi: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Požádej mě a dám ti národy do dědictví. Tvým vlastnictvím budou i končiny země. Roztlučeš je železnou holí a jako hliněnou nádobu je roztříštíš. Nuže, králové, jedněte rozumně! Soudcové země, dejte si poradit! Služte Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním! Líbejte syna, ať se nerozhněvá. Jinak zahynete na cestě, jestliže jen málo vzplane jeho hněv. Blahoslavení jsou všichni, kdo v něm hledají útočiště.“

To je pravý důvod jednání dnešních vládců. Vědomě se snaží vymanit z podřízenosti vůči Bohu a jeho Pomazanému. Skončí to vzpourou proti oběma. Nyní to ještě není tolik vidět, ale nakonec to skončí otevřeným pronásledováním Božích služebníků.

Vlády a vládci, zejména potomci a nástupci křesťanských panovníků, by měli podporovat vývoj lidí směrem k trvalému životu, podle Boží vůle. Měli by podporovat po všech stránkách duševní a ve spolupráci s církvemi i duchovní rozvoj lidí. Vlády se dnes v lepším případě zaměřují hlavně na materiální úroveň, zdravotní péči a sociální zabezpečení. Hlásají to jako svůj hlavní cíl. Naoko se tím tváří, že jim záleží na blahu a budoucnosti ostatních lidí. Ve skutečnosti tím dávají najevo, že pro nás a pro všechen lid, jemuž vládnou, žádnou budoucnost nevidí, stejně jako nevidí hospodář žádnou budoucnost pro zvíře chované na porážku. Kdyby našim vládcům ležela na srdci naše budoucnost, podporovali by všechno, co je ušlechtilé a zejména bohublé. Hlavně by podporovali duchovní růst, jako se o to snažil král Šalamoun⁴⁸. Proto nás Bůh stvořil tak, aby platilo, že: *„Zasévá se tělo fyzické, vstává tělo duchovní“*. Dnes se děje pravý opak. A tento trend bude ještě narůstat.

Z citovaného druhého Žalmu bohužel vyplývá, že naši vládci nejednají správně jen z neznalosti. Je to zrada vůči Bohu a jeho Pomazanému a také na jejich vlastním lidu, kterému vládnou. Protože ho svým jednáním vědomě vedou ke vzpouře proti Bohu, jenž by je mohl všechny zachránit. Místo toho využívají všechny své mocenské a propagandistické nástroje k jejich klamání a k odvádění pozornosti od nabídky naděje na záchranu. Zaměstnávají naši mysl a pozornost prázdnými věcmi, jak je psáno v Žalmu.

⁴⁸ „Přísloví izraelského krále Šalomouna, syna Davidova, 2k poznání moudrosti a kázně, k porozumění řečem rozumným, 3k přijetí rozumné kázně, spravedlnosti, práva a přímosti, 4aby dala prostoduchým chytrost a mládenci poznání a rozvahu. 5Ať je slyší moudrý a přibude mu bystrosti, ať rozumný získá schopnost vést, 6aby dokázal porozumět přísloví a podobenství, slovům moudrých i jejich hádankám. 7Počátek poznání je bázeň před Hospodinem, moudrostí a kázní pohrdají hlupáci.“ (Př 1:1-7)

Všechny lidi by mělo zajímat, že budou souzeni Bohem podle práva, na základě smlouvy s Noem, kterou s ním a skrze něj s celým lidstvem uzavřel Bůh po potopě. Proto Daniel zapsal pro čtenáře Bible výše citované příběhy. Aby lidé věděli, že nejsou zbaveni odpovědnosti za své jednání, i když s ním nejsou ve smlouvě jako lid Mojžíšův a Kristův. Svědectví o Boží vůli oznámené Nebúkadnesarovi, zapsané prorokem Danielem je od Boha a je závazné pro všechny vlády, jdoucí v odkazu Babylónského krále, jemuž byla dána moc nad celou zemí. Nemají výmluvu pro své současné chování. I pro ně platí Boží varování: *„Ustanovím jim proroka (v tomto případě Daniele) Dám svá slova do jeho úst a poví jim všechno, co mu přikáže. I stane se, že toho, kdo neuposlechne má slova, která promluví v mém jménu, toho sám povolám k odpovědnosti.“* (5Mojžíšova 18:19) V posledních dnech tohoto věku přijde ještě jednou dvojice proroků (Zjevení 11 kapitola), kteří oznámí celému světu Boží vůli a varují lidstvo před Božím soudem a trestem, aby se všichni mohli svobodně rozhodnout, zda přijmou nebo odmítnou naději, která je stále platná.

Konec druhé části

O čem bude třetí část? Proroctví, která se již naplňují a ty jež se musí naplnit, než přijde Boží království. Proč bude supertotalita, Velký Babylón na konci věku? Dva svědkové, dvourohý Beránek a Michael.